

Ocupacions, el debat que no volen que tinguem

«La precarietat en la tinença de l'habitatge anirà a més en l'actual context de crisi i és imperatiu tenir una estratègia justa de resposta, que vagi més enllà de desnonaments exprés i policia»

Aquest estiu una eficaç suma de: 1) periodisme groc de sempre disfressat d'*infotainment*, 2) interessos comercials i econòmics (grans tenidors, empreses d'alarmes i seguretat) i 3) política irresponsable, accelerada amb 4) una explosiva operació d'estudiada psicodrama a les xarxes ha ajudat a situar al capdamunt de l'agenda política i social el debat sobre les ocupacions. En la pel·lícula hi han participat diferents encarnacions de l'extrema dreta -la d'allà i la d'aquí-, cada vegada més "blanquejada", cada vegada més influent en la definició del què i el com en l'àgora; ben ajudada, naturalment, pels bombers piròmans habituals, amb menció especial a l'alcalde de Badalona, però també amb algunes incursions més subtils, en què ha acabat 'jugant' fins i tot un desorientat PSC.

Tot plegat, un debat trampós i interessat però eficaçment construït en aquests temps de política de l'emoció, que en realitat potser n'hauríem de dir política de la por. De fet, el 'debat' induït només ha necessitat unes poques setmanes de brotxa gruixuda per aconseguir una instrucció de la mateixa fiscalia de l'estat per endurir (així ho diuen) la resposta judicial a aquesta nova 'alarma social'.

En el debat segregat, alguns aspectes a subratllar, i que espero que ajudin a la reflexió perquè en realitat ens juguem el futur i la cohesió als carrers més vulnerables de les nostres ciutats:

Comencem pel més obvi. Quan parlem d'ocupacions, el primer és distingir l'ocupació fruit d'un moviment ideològic de l'ocupació per necessitat (tenir un sostre un viure!), conseqüència de les dèbils polítiques públiques d'habitatge i de la desprotecció de la ciutadania a partir del 2008. Aquesta ocupació obligada és la més present als nostres barris, i no pas d'aquest estiu, sinó des de la crisi immobiliària del 2008.

Precària normalitat

Una ocupació, per tant, que és normalitat a les nostres ciutats, realitat quotidiana per moltes de les nostres veïnes i veïns. Una normalitat molt precària, això sí. Inseguretat jurídica i física, restricció per demanar ajuts, pobresa energètica, dificultat per contribuir a les despeses de comunitat, inestabilitat emocional, dificultats en la convivència, impossibilitat de fer les mínimes reformes requerides pel pas del temps, etc. Aquest és l'autèntic drama que l'alarma sobre les ocupacions ha volgut silenciar...

Una bomba de rellotgeria que espera a explotar als barris on la desigualtat no ha fet sinó créixer els darrers anys. El problema no són les ocupacions, sinó la falta de parc públic d'habitatge destinat a lloguer i un tema segurament poc comentat: la falta d'una estratègia de regularització de molts dels nostres veïns i veïnes als quals vam fallar en la gestió de l'anterior crisi. Aquesta precarietat en la tinença de l'habitatge anirà a més en l'actual context de crisi i és imperatiu tenir una estratègia justa de resposta, que vagi més enllà de desnonaments exprés i policia.

Magnificar el problema

Com aquell que busca encendre un foc amb una lupa, només ha calgut centrar el focus òptic en una petita part del problema: l'ocupació de propietats relacionada amb pràctiques delictives (extorsions, ús d'habitatge com a narcopisos, mòbing ocult, etc.). Un problema, sí. I quan es produeix, perquè es produeix, cal esperar consistència i eficàcia en la resposta pública (social, policial i judicial).

Volem millorar la resposta a aquestes situacions complicades en alguns barris on, certament, hi ha hagut un arrelament creixent de màfies i convivència? Endavant. Però centrem el problema, no el desdibuixem. Això, si és que realment ho volem solucionar i no anar vivint de mantenir l'útil flama d'aquest malestar per altres interessos col·laterals.

Cortina de fum

Perquè en realitat, el debat tal com es planteja ara esdevé massa sovint una cortina de fum. Una mica com volent apagar un foc invocant noves eines que de fet ja existeixen perquè l'objectiu de fons és situar un marc cívic i polític que, conreant la por a l'altre, i la competició entre pobres, eximeixi els autèntics responsables.

Catalunya té, malgrat les recurrents ingerències del TC, un mínim corpus legislatiu per actuar i una societat civil organitzada potent que ha estat i és decisiva; de fet, aquesta setmana el Parlament aposta per la regulació dels lloguers (amb descoratjadores resistències, això sí), mentre el pla sectorial de l'habitatge va fent camí. Caldrà reforçar aquestes eines, i ser més exigent amb el poderós i entendre la complexitat de la situació. Els reptes són enormes: el percentatge d'habitatge destinat a lloguer social no arriba al 2% quan a Europa està al 15%, tenim, a més, un parc immobiliari envellit, ineficient i insegur... i un escut legal massa abonyegat, i com a país no podem exercir totes les competències per a ajudar els nostres conciutadans. La lluita per la sobirania té també aquestes derivades!

El problema de l'habitatge requereix un debat informat, ambició socialment i en clau republicana (drets i deures, igualtat d'oportunitats)... L'alarma de les ocupacions ho fa una mica més difícil. I aquest era un dels objectius d'aquest debat construït i interessat, em temo. No ens hi deixem arrossegar.